

वरान् वरान् हि योधानां विचित्रानिव भारत । आक्रीडत रणे राजन् भारद्वाजः प्रतापवान् । ५०१०
तमभ्ययात् वृहत्क्षत्रः कैकेयानां महारथः । भ्रातृणां नृप पञ्चानां श्रेष्ठः समरकर्कशः ।
विमुञ्चन्विशिखांस्तीक्ष्णान्नाचांश्च मृगमर्दयत् । महामेघो यथा वर्षं विमुञ्चन् गन्धमादने ।
तस्य द्रोणो महाराज स्वर्णपुङ्खाञ्छिलाशितान् । प्रेषयामास संक्रुद्धः सायकान् दश पञ्च च ।
तांस्तु द्रोणविनिर्मुक्तान् क्रुद्धाग्नीविषमन्निभान् । एकैकं पञ्चभिर्बाणैर्युधि चिच्छेद दृष्टवत् ।
तदस्य लाघवं दृष्ट्वा प्रहस्य द्विजपुङ्गवः । प्रेषयामास विशिखानष्टौ सन्नतपर्वणः । ५०१५
तान् दृष्ट्वा पततस्तूर्णं द्रोणचापच्युताञ्जरान् । अवारयच्छरैरेव तावद्भिर्निशितैर्मृधे ।
ततोऽभवन्महाराज तव सैन्यस्य विस्मयः । वृहत्क्षत्रेण तत्कर्षं कृतं दृष्ट्वा सुदुष्करं ।
ततो द्रोणो महाराज वृहत्क्षत्रं विशेषयन् । प्रादुश्चक्रे रणे दिव्यं ब्राह्ममस्त्रं सुदुर्जयं ।
कैकेयोऽस्त्रं समालोक्य मुक्तं द्रोणेन संयुगे । ब्रह्मास्त्रेणैव राजेन्द्र ब्राह्ममस्त्रमग्रातयत् ।
ततोऽस्त्रे निहते ब्राह्मे वृहत्क्षत्रस्तु भारत । विव्याध ब्राह्मणं षष्ठा स्वर्णपुङ्खैः शिलाशितैः । ५०२०
तं द्रोणो द्विपदां श्रेष्ठो नाराचेन समर्पयत् । स तस्य कवचं भित्त्वा प्राविशद्भरणीतलं ।
कृष्णसर्पो यथा मुक्तो बल्मीकं नृपसत्तम । तथाऽभ्यगान्महीं वाणेन भित्त्वा कैकेयमाहवे ।
सोऽतिविद्धो महाराज कैकेयो द्रोणसायकैः । क्रोधेन महताविष्टो व्यावृत्त्य नयने शुभे ।
द्रोणं विव्याध सप्तत्या स्वर्णपुङ्खैः शिलाशितैः । सारथिञ्चास्य वाणेन मृगं मर्षस्वताडयत् ।
द्रोणस्तु बद्धभिर्विद्धो वृहत्क्षत्रेण मारिष । असृजद्विशिखांस्तीक्ष्णान् कैकेयस्य रथम्यति । ५०२५
व्याकुलीकृत्य तं द्रोणो वृहत्क्षत्रं महारथं । अश्वाश्चतुर्भिर्न्यबधोच्चतुरोऽस्य पतत्रिभिः ।
सुतश्चैकेन वाणेन रथनीडादपाहरत् । दाभ्यां ध्वजश्च चक्रश्च क्षित्वा भूमावपातयत् ।
ततः साधुविस्मृष्टेन नाराचेन द्विजर्षभः । हृद्यविध्यत् वृहत्क्षत्रं स च्छिन्नहृदयोऽपतत् ।
वृहत्क्षत्रे हते राजन् कैकेयानां महारथे । शैशुपालिरभिकुद्धो यन्तारमिदमब्रवीत् ।
सारथे याहि यच्चैष द्रोणस्तिष्ठति दंशितः । विनिघ्नन् कैकयान् सर्वान् पाञ्चालानाञ्च वाहिनीं । ५०३०
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सारथीरथिनां वरः । द्रोणाय प्रापयामास काम्बोजैर्जवनैर्हयैः ।
धृष्टकेतुश्च चेदीनामृषभोऽतिबलोदितः । बधायाभ्यद्रवत् द्रोणं पतङ्ग इव प्रावकं ।
सोऽविध्यत् तदा द्रोणं षष्ठा साश्वरथध्वजं । पुनश्चायैः शरैस्तीक्ष्णैः सुप्तं व्यावं तुरन्निव ।
तस्य द्रोणो धनुर्मध्ये क्षुरप्रेण शितेन च । चकृत्तं गार्द्वपत्रेण पतमानस्य शुश्रिणः ।
अथान्यद्भुनुरादाय शैशुपालिर्महारथः । विव्याध सायकैर्द्रोणं कङ्कवर्हिणवाजितैः । ५०३५
तस्य द्रोणो हयान् हत्वा चतुर्भिश्चतुरः शरैः । सारथेश्च शिरः कायाच्चकृत्तं प्रहसन्निव ।
अथैनं पञ्चविंशत्या सायकानां समर्पयत् । अवश्रुत्य रथाच्चैद्यो गदामादाय सवरः ।
भारद्वाजाय चिच्छेप हृषितामिव पन्नगो । तामापतन्तीमालोक्य कालरात्रिमिवोद्यतां ।
अश्वसारमयीं गुर्वीतपनीयविभूषितां । शरैरनेकसाहसैर्भारद्वाजोऽच्छिन्नच्छितैः ।